

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 9, Nummer 1
Januari-februari-maart 2003
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge	2
2003-2004 werken aan de toekomst	7
Heleen en Soetkin	9
De kracht van Vrouwen in Oorlog en Vrede	10
Ze komen met 5 en vertrekken met 6	11
Praktische informatie	12

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee(I)

Zondag 17 november

Hier zijn we gisteren ook aan de kook geweest en ik heb me gejeund... : jagerskip met tomaten en champignons en komkommersoep met kaas en als dessert : zelfgemaakte marsepeinbollekes in een fijn laagke chocolade... Wel, ik heb ontdekt dat ik zelf kan beginnen ons eigen pralientjes te maken... En de gastjes sluipen nu en dan naar de frigo..., heel stillekes, om er nog eentje te pakken... Voor volgende week staat speculaas op het programma, en vanmiddag maken we de fameuze liefdesappels - voor de Vlamingen : pommes d'amour - en ook nog piña hawayana... : een half uitgeholde ananas in stukjes met bollekes vanille-, aardbeien- en maracuyaijs en een toefke frambozengelei... Ge moogt afkomen als ge wilt..., er is genoeg voor allemaal... En nog een goed idee om de gastjes de hele voormiddag stil en bezig te houden: een half kilootje bloem, met een tas zout en met een klein beetje water tot massa kneden... en dan een druppelke plakkaatverf erbij doen met de kleur die je wil . Je hebt een mooie en gemakkelijke plasticine. Ik maakte er met twee kleuren en de gastjes kregen de vormkes voor de koekjes en ook het speelgoedkeukengerief en de deegrol..., en ze waren de hele voormiddag stil... en daarbij, als de kleintjes het in de mond steken, geen nood, want het is niet giftig... en ook heel gemakkelijk om op te kuisen... Een goede tip dus..., ook voor in de kleuterklas...

Maandag 9 december

Vorige week een "gewone" werkweek, met als afsluiter donderdag (vrijdag was het vakantie voor de feesten van Quito) een goede personeelsvergadering. Volgende donderdag hebben we ook vergadering met de directeurs en leerkrachten van de scholen waarin kinderen met

een handicap geïntegreerd zijn. Iedereen ziet ernaar uit, van beide kanten. Over het algemeen is de indruk heel positief, ook vanwege de ouders van die kinderen, maar er zijn blijkbaar toch ook wel veel vragen en de nood aan begeleiding is heel groot. Die begeleiding loopt voor het moment nog niet zo goed, want de persoon die we daarvoor sinds ongeveer een maand aangetrokken hebben, is naar mijn aanvoelen toch niet echt de geschikte persoon. Maar dat hebben we hier ondertussen al wel geleerd : het is niet verkeerd telkens opnieuw uit te proberen en te zoeken tot de geschikte persoon in het geschikte vakje zit... We wanhopen niet maar doen goed verder. Ik was woensdag nog met twee kindjes bij Dr. Broz, de neuroloog die ons dikwijls helpt. En achteraf vroeg hij me nog hoe het gaat met ons project. Ik vertelde een beetje, en ik kon toch wel een blijk van bewondering en ook wel wat weemoed bemerken bij hem. We hebben ooit, wel al vijf jaar geleden denk ik, eens gepraat om samen een project uit te werken : een soort centrum voor kinderen met een handicap maar dan met integrale aanpak, gaande over alle medische diensten, revalidatie, genetisch advies en ook onderzoek... maar door teveel werk van ons beiden, elk op eigen terrein, zijn we niet verder geraakt . Nochtans opperde hij opnieuw het idee... Dus, er liggen nog veel mogelijkheden en werk open... en voor mij zou het eigenlijk wel ook een eer zijn om te mogen samenwerken met iemand die op het gebied van kinderneurologie zo goed is en ook heel erkend is hier in Quito en omstreken... Het is dus zeker iets om verder over na te denken...

Eigenlijk ben ik wel blij dat nu die twee jaar onderbreking voor de maestria voor de boeg staan : goed op tijd om verder ideeën uit te werken, contacten te leggen, theorie uit de praktijk te halen

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee(2)

(bewust zo geschreven, want zo is het toch wel gegaan in Taporí) en dan daarmee op groter schaal verderwerken... Zou het echt een droom zijn ???

Ik ben vorige woensdag ook nog naar de universiteit gegaan en ik kreeg er al de formulieren om in te vullen om te zien of ze mij zullen toelaten... Dat zal wel geen probleem zijn hoor, maar administratie is administratie en ook dat moet in orde zijn... En weet je wat ik nog als kerstcadeautje kreeg : mijn cheque voor de les die ik vorig jaar in november daar eens gegeven heb, over "intersectorieel werken binnen de gezondheidszorg". Govert had me toen gevraagd of ik aan de mensen van de maestria eens mijn praktijkervaring kon vertellen, en ik zou daarvoor betaald worden... Ik was daarna twee keer geweest naar de universiteit om die fameuze cheque... maar die was er niet... en blijkbaar was het nogal een rompslomp om die klaar te krijgen... en ze zouden mij bellen... Maar ik kreeg nooit een telefoontje.. en eigenlijk was ik ook wel beschaamd om daar telkens voor terug te gaan. Uiteindelijk was ik het vergeten.. Maar nu dus, een aangenaam kerstcadeautje : 38 usd...

Zojuist ontving ik nog een mail van Heleen Vannieuwenhuysse, heel positief naar mijn gedacht, met de vraag of ze van maart tot juli-augustus bij ons met twee zouden mogen stage doen. Ze hebben blijkbaar wel al wat mensen gecontacteerd en waren naar ze schrijven ook op de infodag van 11.11.11. Hun mail geeft een goeie indruk en ik denk wel dat we er positief op zullen ingaan. Ik leg het volgende week voor aan ons mensen in Taporí en antwoord hen dan.

Zondag 22 december

In Taporí waren er deze week twee uit-schieters . Samen met Franklin en Alicia

hadden we de fameuze "begrotingsvergadering voor 2003" en op drie uur tijd zijn we er nog niet helemaal uitgeraakt... Het was puzzelen en rekenen, en afwegen... : zo rechtvaardig mogelijk en ook zo reëel mogelijk... Ik had toen al min of meer berekend dat we voor volgend jaar maximum 35.000 usd of eurootjes vanuit België zouden halen. In 2002 gebruikten we 32.000 usd vanuit België en gezien de inflatie hier echt niet ophoudt (het voorbije jaar gelukkig maar ongeveer 11 % en voor volgend jaar met de nieuwe president is het echt afwachten) stijgen onvermijdelijk ook onze onkosten... Maar we blijven werken aan het autofinancieringsproject . Trouwens, al lijkt het alsof we vanuit België telkens ongeveer evenveel nodig hebben, je mag niet vergeten dat we met datzelfde geld elke jaar iets meer en meer doen

Woensdag 8 januari

Het samenwerken met Nathalia, de nieuwe doktores, begint goed te lopen en ik verlang al naar het einde van de week, want van dan af tot half maart is het voor mij iets rustiger, of alleszins met minder druk. Ik ga de vrijgekomen tijd gebruiken om een scriptie te maken over de tien jaar werken in Taporí.

Ik ben content van mijne dag... want vandaag heb ik door een goede diagnose te stellen een vrouwke haar leven gered (een bloedende buitenaardmoederlijke zwangerschap) en ook nog bij een pasgeboren kindje een goeie heupluxatie gevonden... Soms word ik, in al mijn gepieker, toch weer met mijn neus op de feiten geduwd en ervan overtuigd dat al ons wroeten en werken hier toch

Bezoek uit België

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee(3)

wel zijn zin heeft hoor... Dankjewel om er ook mee in te geloven en ons vooruit te helpen...

Zondag 19 januari

Nog goed nieuws : ik ging dinsdag met een beetje een klein hartje naar de universiteit en ik vroeg een afspraak met de directeur van het Instituut van Salud Publica. Ik had die man nu wel al enkele keren gezien, en het was ook hij die ons in contact bracht met zijn broer die in Spanje consul is en ons vorig geholpen heeft met 2.050 usd voor Tapori, en hij was altijd heel vriendelijk geweest... Maar ik zat er vooral mee in dat het

met een probleem, want als je de woorden nog eens herleest, dan betekent dat toch echt wel dat ze veel van mij verwachten... en ik weet niet of ik aan die verwachtingen zal kunnen voldoen. Uiteindelijk ga ik toch ook maar als studentje naar die maestria... Nu goed, het was een extra duw in de rug om met veel courage en enthousiasme eraan te beginnen. Wie met veel lof gezwaaid heeft over mij, daar heb ik niet naar gevraagd, maar ik veronderstel dat het Govert en/of Luc Debacker van de coöperatie zullen geweest zijn. In alle geval..., als dat ook geen goed nieuws is, hé...

En donderdag ging ik nog binnen op de coöperatie om de post af te halen . Ik

praktisch gezien echt niet zou te regelen zijn dat ik voor twee maanden afwezig zou zijn in de maestria... Ik mocht direct passeren... en legde de situatie uit... Ik kreeg eerst een dikke proficiat, en ten tweede een hele hoop figuurlijke bloemen naar me toegegooid en ten derde het antwoord dat er voor alles een oplossing bestaat. Ik heb hem van harte bedankt. De bloemekes die hij naar me gooide waren als volgt: "We hebben over u heel goeie referenties, en sinds enkele jaren wachten we al op uw aanwezigheid in de maestria. Dit jaar willen we echt dat u erbij bent en daarom bestaat voor elk probleem een oplossing." Achteraf zat ik wel weer

moet leren erin te geloven dat de mensen in België me niet vergeten maar tot donderdag had ik praktisch geen enkel kerstkaartje en daarvoor was ik soms toch wel een beetje triestig en ook wel bezorgd... maar donderdag zat blijkbaar gans de diplomatieke valies vol voor mij alleen... : 32 kerstkaartjes en brieven... Ik heb er veel werk en plezier aan gehad om het allemaal te lezen en de mooie kaartjes te bekijken,... en zal nog meer werk hebben om ze allemaal te beantwoorden... maar het zal met veel plezier zijn. De foto's om op de kaartjes te plakken zijn al klaar. Nu, ik was dus op de coöperatie, en aangezien ik van hen ook, voor de eerste keer, een nieuwjaars-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee(4)

kaartje gekregen had, stapte ik eventjes binnen om hen ook mijn beste wensen te geven... Ik klopte bij Luc Debacker en vroeg hem al lachen of ik als ex-ngo-coöperant nog het recht had om bij hen binnen te treden... en het antwoord was : "Nu misschien nog veel meer dan vroeger..." Weer een duwke in de rug, goed om voort te doen...

Zaterdag 8 maart

De komende twee weken heb ik nog geen les, maar naast het feit dat ik aan die scriptie wilde werken... geraken bijna alle voormiddagen weer opgevuld met van alle praktische zaken en regelingen... In plaats van de twee en een halve "rustige" maanden die ik verwacht had voor januari-februari en half maart... zijn het nogal hectische maanden geworden, maar er is toch ook veel gedaan en nu begin ik vooral nieuwsgierig uit te kijken naar de start van de studies. Vorige donderdag werden we op de eerste vergadering geroepen, vooral voor veel praktische regelingen. Volgende dinsdag en woensdagmorgen moeten we dan weer gaan voor onze volgende stap in het inschrijvingsproces en op 24 maart beginnen de lessen... om 7.00 uur. We zijn met een groep van 14, blijkbaar uitgeselecteerd uit 47 kandidaturen. Dat wist ik helemaal niet... en dus is het blijkbaar al een prestatie op zich om de studies te "mogen" doen... We hebben de maandag, woensdag en vrijdag telkens les van 7.00 uur tot 11.00 uur of tot 13.00 uur en op dinsdag en donderdag hebben we in de voormiddag twee uur praktijkles of kijkstages. De morgens zullen een beetje lastig zijn maar het zal kwestie zijn van eraan gewoon te worden en vooral voor Saulo om de gastjes op tijd klaar en in school te krijgen...

De komende week zal het ook nog wat tijd vragen om Soetkin en Heleen te integreren in Taporí en wegwijs te maken in Quito... En zo ziet ge maar dat we eigenlijk nooit stil zitten...

Maandag 17 maart

We hadden een goede werkweek met een heel goeie en intense personeelsvergadering. We waren met veel volk en er werd gezond gediscussieerd, veel praktische dingen opgelost, en we hebben goeie punten gescoord bij de Belgen : immers, Soetkin en Heleen waren er ook aanwezig en ook Karen Depoortere... Ze waren er alle drie van onder de indruk, dat er bij de Ecuadoranen, die meestal een wanordelijke en onbezorgde indruk geven, toch ook wel heel serieus gewerkt kan worden, waarbij iedereen aan bod kan komen... en waarin ook beslissingen genomen worden en voortgedaan wordt... Op het einde van de vergadering hadden we ook nog een reflectiemoment... eventjes stilstaan bij al ons doen en laten en deze keer was het onderwerp de historie over het kindje, Juan Carlos, dat zijn moeder heeft laten doodgaan... Gerardo, de man die nu en dan vrijwillig meewerkt in de bibliotheek van Pomasqui en die met zijn vrouw Yvonne, die in de bibliotheek werkt, naar Peru ging, had er een verhaal over geschreven... en dat werd nu voorgelezen... Het was een heel mooi, sterk en puur waarachtig verhaal... waarbij je het trieste zo kan voelen en de vuilheid zo kan ruiken. Nadat de tekst was voorgelezen was het eerst nog eventjes stil en werd hier en daar zelfs een traan weggepinkt... en daarna brak de discussie open: over afzien in zodanig veel miserie dat zelfs het doodgaan van een eigen kind niet meer erg lijkt, over willen uit de miserie geraken of er gewoon in verder willen blijven leven..., over hoe ik als dokter verder zo'n situaties zou kunnen aanpakken... met als grootste probleem dat het hier werkelijk over leven of dood ging... Het was een heel sterk reflectiemoment... en zoiets doet toch altijd weer deugd... Nogmaals werd herbevestigd dat de personeelsploeg van Taporí een sterke en gemotiveerde ploeg is... Ondertussen zijn Heleen en Soetkin al goed ingeburgerd. Ook voor hen was het

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee(5)

een drukke en zware week met veel indrukken, veel vragen, alles nieuw, en daarbij nog in Spaans... Maar ze doen het heel goed en met twee staan ze sterker. Ze zijn zo veel ondernemender en de tweede dag gingen ze al met de bus naar Pomasqui en ze zijn er goed geraakt... Hun Spaans is redelijk en zal dus snel op peil staan, denk ik... Ook thuis gaat het goed met hen. Saulo heeft nu twee enkele bedden geplaatst in die kamer in plaats van het dubbele bed... en de kindertwieg..., die staat ondertussen terug op ons kamer... Over Heleen en Soetkin..., volg hun doen en laten maar op hun website: <http://home.tiscali.be/heleen.soetkin>. Gisteravond belde nog de vader van Soetkin naar hier en hij vroeg me nog of hij op de website onze brochure over het Taporiproject mocht zetten omdat veel mensen naar meer informatie vragen.

Deze week ben ik me ook nog definitief gaan inschrijven aan de universiteit: het was woensdagvoormiddag en ik heb me weer geoefend in het verwerven van Ecuadoraans geduld... Alle administratieve passen duren hier toch heel veel langer dan bij ons... maar goed, ik ben ingeschreven geraakt en we zijn 3.900 usd minder rijk... of armer... Ik kreeg dus inderdaad niet de halve beurs zoals de

andere Ecuadoranen, met als uitleg dat ik als Belgische geen recht heb op een halve beurs : het was te verwachten maar ik heb er de moeite voor gedaan en vind het toch wel onrechtvaardig dat ik er als enige geen recht op heb.. En volgende week maandag, 24 maart dus, mag ik om 7.00 uur op de lesbanken zitten. Inderdaad : morgenstond heeft goud in de mond..., ik hoop alleen dat ik wakker genoeg zal zijn om het te zien... In alle geval, ik heb er echt wel zin in, en ook de strijd lust staat op het hoogste peil, om er echt het beste van te maken en er zo goed mogelijk te presteren... Hopelijk steken ze het dan achteraf ook weer niet op het feit dat ik buitenlandse ben... Als het nog eens past, zal ik er wel nog eens een gesprekske over voeren hier aan den unief: ze moeten niet denken dat alles zomaar gemakkelijker is voor ons . Als het over geld gaat, dan zeggen ze dat wij toch rijk zijn, en als het over presteren gaat, dan zeggen ze dat we meer voorbereiding en kansen hebben gehad... Het is misschien wel een beetje waar, maar toch verre van helemaal waar. Ook ik moet blijven vechten en voortdoen... maar dat vinden ze blijkbaar normaal... Nu goed het is een nieuwe uitdaging...

Het sanitair
gebouwtje en
De nieuwe
speeltoren

2003 – 2004 : werken aan de toekomst

Sinds 1 januari 2003 is Inge "werkloos": Broederlijk Delen, bij wie ze een statuut had van ontwikkelingssamenwerker, heeft intern beslist naast een aantal andere landen, ook niet meer in Ecuador actief te zijn. De gevolgen zijn duidelijk: Inge kan niet meer rekenen op het minimumbestaansloon, op RSZ en evenmin op kinderbijslag.

Deze beslissing werd midden 2002 medegedeeld. Ze werd op geen enkele wijze gemotiveerd en er kwam ook geen enkel advies om zich naar een of andere NGO of instantie te wenden om het Taporiproject weer onder een vlag te brengen.

Dat was op zijn minst gezegd een pijnlijke ervaring.

Zo wordt soms officieel en niet officieel in België de vrijwillige inzet gehonoreerd. Ook die werkelijkheid mag en moet eens neergeschreven worden.

Maar Inge schrijft zelf: "ik ben misschien wel werkloos, ook al kan ik mij daarvoor ook niet officieel aanmelden - mijn keuze is een eigen keuze -, ik ben daarom nog niet zonder werk."

Tapori staat in Pomasqui bijna op eigen pootjes en het kan een pilootproject worden.

Nu moet gezocht worden naar een weg om dat te verwezenlijken.

Sinds begin 2002 werd langzaam maar zeker de verantwoordelijkheid voor het geheel overgedragen naar de medewerkers. Eind 2002 werd binnen de groep zelf Franklin Molano tot eindverantwoordelijke verkozen. Inge houdt, ook omdat een groot gedeelte van de werkmiddelen nog altijd uit België moet komen, een toezicht op inkomsten en uitgaven.

Daarnaast blijft ze in het centrum vanaf 1 januari 2003 halftijds als dokter presenteren. De andere helft wordt ingenomen door een Ecuadoraanse doktoress, Nathalia Santillan. De samenwerking en coördinatie lopen nu vrij goed.

Momenteel bestaat de ploeg uit 20 mensen die verlood worden en als we onze Belgische norm 38uur/werkweek overnemen dan is dat geheel goed voor een 9.5 voltijdse jobs.

Het kan voor een volgende Vogel van papier interessant zijn nog eens het geheel van de werking en de verantwoordelijkheden te schetsen: er is immers al heel wat gewijzigd.

En nu?????

Inge zoekt een weg om de Taporidee en -werking verder uit te dragen.

Het plan ligt stil in het achterhoofd te rijpen: een netwerk opzetten van kleinschalige centra om in en rond Quito een vangnet uit te bouwen voor de vierdewereldmensen in die derde wereld...

Met Dr. Broz een integraalcentrum voor gehandicapte kinderen uitbouwen.....

Daarvoor moeten twee stappen gezet worden.

Tapori-Pomasqui moet op eigen benen kunnen staan.

Momenteel staat de autofinanciering op 17%. De aanhoudende inflaties zijn voor dit kleine procent verantwoordelijk: wat doe je als je zoals in het recente verleden staat met een inflatie van 98% per jaar???? Vorig jaar was het "maar" 11%.

Nu is er het plan om met steun van een startkapitaal van uit België enkele mini-projecten op te starten die voor de autofinanciering moeten zorgen.

Op het programma staan voor 2003 het opstarten van een winkel met gezonde basisvoeding verbonden aan de basisprincipes van eerlijke handel; voor 2004 de inrichting van een wassalon in het centrum van Pomasqui; voor 2005-2006 het opstarten van twee kleinschalige kippenkwekerijtjes en voor 2007 de uitbouw van 'el comedor popular Tapori', een eetgelegenheden waar middagmalen worden bereid om ter plaatse te consumeren of

2003 – 2004 : werken aan de toekomst

mee te nemen.

Het is de bedoeling dat én een aantal mensen tewerkgesteld worden én dat er ook winst gemaakt wordt om de autofinanciering te realiseren.

Het draagvlak moet gelegd om de idee van het pilootproject te kunnen realiseren.

Daartoe heeft Inge besloten om vanaf maart 2003 aan de universiteit van Quito verder te studeren om er een Maestria en Salud Publica te behalen.

De inschrijving is intussen een feit en sinds 24 maart zit Inge 's morgens om 7 uur weer op de 'school'-banken. Nieuws daarover volgt wel.

Wat zit daarachter?

Binnen Ecuador wil Inge zelf een stuk autoriteit opbouwen: een deskundigheid gekoppeld aan de realisatie van een pilootproject moet in de toekomst een hefboom kunnen zijn om verder te werken aan de doelstelling.

Weerklank daarvoor is er binnen de Belgische ontwikkelingssamenwerking nog altijd niet. Plaatselijk is er in Quito op de Belgische Technische Coöperatie wel appreciatie. In België zelf krijg je de bedenking dat de officiële ontwikkelingssamenwerking dergelijk project niet gevraagd heeft.

Hoe dikwijls is er niet de ervaring van tussen twee stoelen te vallen.

In België zegt men dat men het niet verbiedt om binnen de derde wereld initiatieven op te zetten maar dat men daarvoor niet op officiële Belgische hulp moet rekenen als men steun vraagt en in Ecuador vraagt men zich af of die rijke Belg niet beschaamd is in Ecuador zelf hulp te gaan vragen voor een project dat opkomt voor de Ecuadoraanse bevolking.

Een voorbeeld?

De dertien ingeschreven Ecuadoranen die de Maestria volgen krijgen allemaal een beurs- de studies kosten voor de twee jaar namelijk 9300\$ - en toen Inge die aanvraag ook indiende kreeg ze als antwoord dat dit niet kon aangezien ze als Belg van uit België ook geen beurs krijgt. Noot: Intussen hebben we via diverse kanalen van uit vrijwillige hoek de kosten voor de studies kunnen vereffenen maar voor de leefkosten moet uiteraard de reserve aangesproken worden.

Het draagvlak om verder te werken wordt dus uitgevouwen..we duimen mee en brengen regelmatig verslag..... wordt vervolgd....

Fabricio,
De jongen met epilepsie:
Aan het oefenen

Een Kruisbestuiving

Heleen Vannieuwenhuysse uit Gullegem is Onderwijzeres Lager Onderwijs en Soetkin Kuypers uit Bellegem is Sociaal Assistente.

Beiden hielden via via sinds vorig jaar regelmatig contact met Inge en namen vanaf maart dit jaar tot eind juli persoonlijk verlof om binnen de Taporierwerking in Pomasqui de derde-wereldervaring op te doen en waar het kan hun bagage ook aan de medewerkers van Taporier door te spelen.

Er werd gemaïld en teruggemaïld en Inge heeft dan een omschrijving van hun taak gestuurd.

uit een email aan Heleen en Soetkin (3 feb 2003).

Dag Heleen en Soetkin,

Ik heb eerst nog eens jullie mails doorgenomen en heb alle te beantwoorden puntjes opgeschreven.

In alle geval, jullie zijn heel hartelijk welkom en ook de equipe van Taporier ziet uit naar jullie komst. Het verblijf van Ines hier was immers heel goed geslaagd en liet mooie herinneringen achter.

Over de inhoud van jullie werk hier : Alles wat ik hier opschrijf, zijn voorstellen die volledig wijzigbaar zijn naargelang jullie wensen en verlangens, ook tijdens jullie periode hier. Wat wij zouden voorstellen is het volgende : Jullie zouden beiden in de voormiddag kunnen meewerken in het dagcentrum voor kindjes met een handicap. Daar zijn verschillende groepen kinderen, allemaal in afzonderlijk tijdschema omwille van personeel, die voor verschillende vormen van revalidatie komen (individuele psychologische begeleiding (cfr. orthopedagogie in België) en ook in groep, kinesitherapie, logopedie en in de namiddag is er vroegbegeleiding voor de kleintjes. Verder is er nog een nieuw project waar vooral Heleen zou in kunnen meewerken, en dat is het integratieproject. Sinds dit jaar zijn een tiental kinderen met een handicap geïntegreerd in het gewone onderwijs. Het loopt helemaal nog niet op wieltjes, want zowel de vorming van ons eigen personeelslid, als de aanvaarding vanwege de gewone leerkrachten staat nog niet helemaal op punt.

Hoe dan ook, de ouders en ook de kinderen zijn blij en we werken er heel goed aan verder. Soetkin zou eventueel zich kunnen toespitsen op het werken

met de ouders, wat ook een ganse klus is hier. Ik heb hier een werkboek liggen, in het nederlands weliswaar, dat "kleine stapjes" heet en ook in Gits bijvoorbeeld gebruikt wordt. Dat kunnen jullie eventueel gebruiken als handleiding, om tips te geven, of zelfs om eventueel jullie toe te spitsen op een specifiek kind. Ik leg dit jullie allemaal heel algemeen uit, want het is vooral Luz, de psychologe die ook de coördinatie van het centrum verzorgt, die alles in praktische banen zou leiden, samen met Ximena, de verantwoordelijke voor de groepsbegeleiding van de kinderen en het integratieproject. Hoe dan ook zullen de eerste twee weken zeker en vast vooral observatieweken zijn voor jullie. Alles hangt dus een beetje van af van wat wijzelf te bieden hebben en wat jullie zelf het beste vinden om te doen.

Voor de namiddagen zouden jullie mogen meewerken in het bibliotheekje in Pomasqui. Daar kunnen jullie meehelpen aan de huiswerkbegeleiding en aan de leesmotivatie. Het zou mooi zijn als ook dat zou kunnen uitgewerkt worden met de kinderen. Vanuit de bibliotheek gaan Carmen en Yvonne, de twee mensen die er vrijwillig werken, op woensdag en vrijdag naar de afgelegen wijk waar de wagon staat. Ook daar kan hetzelfde programma uitgewerkt worden.

En hoe het verder met hen gaat?????

De vader van Soetkin heeft een website opgezet en dat is de infobron voor wie wil volgen of het echt om een kruisbestuiving gaat: <http://home.tiscali.be/heleen.soetkin>

En

Ze beloofden ook om de meest beklijvende indrukken voor de volgende Vogels van Papier neer te schrijven...waarvan acte.

Agnes Bruneel trakteert Inge op een benefiet- en weerziensavond Kom je ook??

Agnes was samen met haar man Noël Stockman eind vorig jaar voor een veertiental dagen bij Inge. U hebt in de vorige nummers enkele van hun indrukken kunnen lezen. Het werd een hartelijke periode en bij het ophalen van hun herinneringen wordt nog altijd een traantje weggeveegd: ook dat is waardering en bewondering voor het Tapori-werk.

Agnes is sinds jaar en dag een fervent supporter van Inge's werk en omgekeerd heeft Inge veel sympathie voor inhoud en vorm van de vele optredens van Agnes.

Het lukte voor Inge echter niet om een optreden bij te wonen en de idee is gerijpt om er toch maar eens werk van te maken.

Op vrijdag 11 juli - Inge is dan weer "thuis" - houdt Agnes een benefietavond.

Zij zal met haar begeleiders optreden in de zaal De Cerf in Gullegem.

Haar aanbod: "De kracht van vrouwen in oorlog en vrede"

Agnes zelf samen met Geert Valcke op de elektrische piano en Rita Maes op de klarinet zijn aan bod en we nemen uit de brochure over:

"Dit programma brengt de vrouw in beeld en klank met haar heel uiteenlopende 'oorlogservaringen', zowel vroeger als nu, evenzeer uit onze streken als elders in de wereld.

Het stelt de vrouw voor als slachtoffer of vervolgte, maar ook als initiatiefneemster voor een nieuw bestaan voor haarzelf en haar kinderen. De kracht van vrouwen komt daarin naar boven. De kracht die haar leven en dat van haar geliefden redt, maar die ook leidt tot vrede.

Het is een voorstelling waarin de strijd lust aangewakkerd wordt om toch maar handen te geven aan vrede. Het nijpt het publiek bijwijlen de keel toe en laat hopen dat vrede ooit de oorlog zal verstoren.

Deze performance mag als een pacifistisch pleidooi beschouwd worden.

De teksten en liederen zijn van Gioconda Belli, Dorothee Sölle, Anton Van Wilderode, Hugo Claus, Pablo Neruda, Herman van Veen, Stef Bos, Bertold Brecht en anderen."

En praktisch nu:

De **kaartenverkoop** loopt langs twee kanalen:

- Agnes Bruneel , Overheulestraat 56, 8560 Moorsele 056.41.03.88 of n.stockman@pi.be

- Etienne Debrouwere, Olmenlaan 30,8560 Moorsele 056.41.43.68 of edebrall@skynet.be

We leggen het initiatief in de handen van de lezers van de Vogel van Papier.

Als je jezelf wil promoten tot een centrale kaartverkoper omdat je weet dat je een aantal vrienden, kennissen kan warm maken: spreek Agnes of Etienne aan, bestel de kaarten en alles komt gewoon terecht.

Vind je jezelf eerder een stille sympathisant, loop zelf binnen, geef een telefoontje of een mailke naar één van de twee adressen en de kaarten worden voor je gereserveerd

Parkeerplaats is er achteraan de kerk in Gullegem en je stapt zo De Cerf binnen.

Vooraf kan je met Inge een babbel slaan in de zaal zelf: Inge is er vanaf 19 u present.

Agnes neemt de micro stipt - zo zijn we nu eenmaal ! - om 20 u in handen.

Achteraf is er natuurlijk weer gelegenheid voor een weerzien.

De Kracht Van Vrouwen In Oorlog en Vrede

**11 juli 2003 om 20 u in
De Cerf te Gullegem
Begin: om 20 uur stipt.
Inkom: 10€**

We komen met vijf ... en vertrekken met zes

Begin juli komen Inge, Saulo , Sarah, Lien en Elisa na twee jaar even terug naar België: het zal deugd doen.....

De tickets voor de heen- en terugreis zijn besteld en betaald.

Maar voor de terugkeer begin september zal er toch nog iets moeten geregeld worden....

Wat wellicht ongeveer iedereen al weet.....er is een vierde telg Diaz-Debrouwere op komst en die zal als alles goed gaat half augustus het Belgische licht zien.....

Ook hiervoor : duimen maar.....

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

NIEUW EMAIL ADRES

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

<http://home.tiscali.be/heleen.soetkin>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

– Via Kontinenten:

000-0718676-03

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden via de ambassade.

**INGE EN SAULO Zijn IN BELGIË
VANF 6 JULI**

**HUN TELEFOONNUMMER HEEL
DIE TIJD:**

0494 82 41 73